

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 30/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Čekan Loumovou, Jarková 31, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/427/2024 z 15. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a napadnuté konanie

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením sudcu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka (uznesenie zo 4. decembra 2024), ktorým bol zamietnutý jej návrh na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.
2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej účastníčkou napadnutého exekučného konania o vypratanie nehnuteľnosti na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 20C/58/2022 z 27. marca 2023 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/60/2023 z 23. novembra 2023.
3. Sťažovateľka podala návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom namietala iné skutočnosti, ktoré bránia vykonaniu exekúcie, konkrétne prebiehajúce konanie na ústavnom súde vo vzťahu k rozhodnutiam o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov [ďalej len „BSM“ (nie exekučnému titulu, pozn.)]. Sťažovateľka zopakovala svoju obranu zo základného konania o vyporiadanie BSM (že iná nehnuteľnosť – byt, ktorej sa exekúcia netýka, nemala byť zahrnutá do BSM). Sťažovateľka ďalej poukázala aj na svoj zlý zdravotný stav, ktorý jej bráni bývať v byte

na druhom poschodí. Prebiehajúce konanie pred ústavným súdom a zlý zdravotný stav podľa sťažovateľky odôvodňujú zastavenie exekúcie.

4. Vyšší súdny úradník uznesením zo 4. decembra 2024 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že namietané skutočnosti neodôvodňujú zastavenie exekúcie. Podaná ústavná sťažnosť smerovala proti rozhodnutiu o vyporiadaní BSM, ktoré nie je vykonávaným exekučným titulom (rozhodnutie o vypratání nehnuteľnosti, pozn.). Samotný exekučný titul nebol napadnutý dovolaním ani ústavnou sťažnosťou. Podanie ústavnej sťažnosti zároveň ani nemá suspenzívny účinok, ústavný súd o odklade vykonateľnosti nerozhodol a ústavná sťažnosť bola ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená ešte pred rozhodnutím okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd ďalej konštatoval, že k splneniu povinnosti uloženej exekučným titulom zo strany povinnej sťažovateľky nedošlo. Sťažovateľka teda nepreukázala žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie.

5. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu sťažnosť, namietajúc, že uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom je predčasné, arbitrárne a existuje dôvod na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka zopakovala, že bola ukrátená na svojom vlastníckom práve pri vyporiadaní BSM, ktoré súvisí s vypratáním nehnuteľnosti. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti sa obrátila 13. septembra 2024 na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Dôvodom zastavenia exekúcie podľa názoru sťažovateľky je skutočnosť, že do 31. decembra 2024 jej nebol zo strany oprávneného v exekúcii vyplatený vyrovnací podiel z vyporiadania BSM v sume 27 465 eur, ktorý sa týka vypratávanej nehnuteľnosti, a nie je morálne, že oprávnený si uplatňuje svoje právo exekúciou napriek tomu, že si svoju povinnosť nesplnil. Oprávnený sa v konaní vyjadril k tejto sťažnosti tak, že vyrovnací podiel poukázal dvakrát (23. februára 2022 a 24. novembra 2023) sťažovateľke na účet, a tá ho dvakrát (1. júna 2022 a 20. decembra 2023) vrátila oprávnenému, o čom predložil výpisy z účtu. Oprávnený preto zložil predmetnú sumu 17. januára 2025 do notárskej úschovy, o čom bola sťažovateľka notárom informovaná a predvolaná na 20. február 2025.

6. O sťažnosti rozhodol okresný súd obsadený sudcom napadnutým uznesením z 15. júla 2025 tak, že sťažnosť sťažovateľky zamietol. V odôvodnení uviedol, že jej nie je možné vyhovieť, pretože neobsahuje výhrady (a dôkazy k nim), v čom sťažovateľka považuje uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie za nesprávne, pričom poukázal na viazanosť návrhom. Sťažovateľka uviedla len všeobecné tvrdenia o predčasnosti a arbitrárnosti uznesenia a zároveň uplatnila nové dôvody obrany. Okresný súd konštatoval, že sťažnosťou napadnuté uznesenie je vecne správne a riadne odôvodnené a ani v priebehu sťažnostného konania sa na skutkových a právnych záveroch nič nezmenilo. K obrane sťažovateľky o podaní sťažnosti na ESLP uviedol, že pre výkon exekúcie je rozhodujúci právoplatný a vykonateľný exekučný titul a podanie sťažnosti nemá vplyv na vykonateľnosť rozhodnutia, nemá suspenzívny účinok, a preto nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie. Osobitne poukázal na to, že sa netýka vykonávaného rozhodnutia, ale jemu predchádzajúceho konania o vyporiadanie BSM. K námietke predčasnosti a arbitrárnosti uviedol, že ide o všeobecné, neurčité a vágne tvrdenia bez konkretizácie. Na námietku, že oprávnený neuhradil vyrovnací podiel, okresný súd neprihliadol, uplatňujúc koncentračnú zásadu podľa § 61k ods. 2 a 3 Exekučného poriadku, pretože neboli uplatnené v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, teda včas do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, napriek tomu, že ide o skutočnosti, ktoré tu boli už od vzniku exekučného titulu do začatia exekúcie.

7. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou atakuje právne závery napadnutého uznesenia, ktoré podľa jej názoru porušujú jej právo na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu. Sťažovateľka zopakovala svoju argumentáciu o tom, že exekúcia mala byť zastavená, pretože oprávnený nesplnil ku dňu podania návrhu na vypratanie nehnuteľnosti svoju povinnosť v zmysle právoplatného rozsudku o vyporiadaní BSM uhradiť vyrovnací podiel. Sťažovateľka zastáva názor, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces aj tým, že sa okresný súd nedostatočne vysporiadal s jej námietkou o nesplnení povinnosti oprávneným, vychádzal z tvrdení oprávneného, že finančné prostriedky uložil do úschovy, čo nepovažuje sťažovateľka za preukázané. V tejto súvislosti poukázala na započítanie pohľadávky v inom súdnom konaní, kde bol oprávnený neúspešný (sp. zn. 15C/3/2024 o zaplatenie 4 228,26 eur z titulu úhrad za plnenia spojené s užívaným vypratávaného domu, pozn.). Prílohu ústavnej sťažnosti tvorí aj predvolanie notárom z 27. januára 2025 na účely vydania sumy 27 465 eur, ktorá sa nachádza v notárskej úschove a jej účelom je náhrada za zaniknutý podiel BSM, ktorej zložením sa považuje dlh za splnený.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu v dôsledku arbitrárnosti rozhodnutia a nevysporiadania sa s námietkou o nesplnení povinnosti oprávneného.

9. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

10. Ústavný súd v prejednávanej veci nezistil vyčítanú vadu arbitrárnosti napadnutého uznesenia, ktorej účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľky. Ústavný súd považuje okresným súdom poskytnuté odpovede na námietky sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka za ústavne akceptovateľné.

11. Okresný súd dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, že sporná námietka nebola sťažovateľkou uplatnená včas, teda v prvom návrhu na zastavenie exekúcie doručenom do 15 dní od prevzatia upovedomenia o začatí exekúcie, a preto vzhľadom na koncentračnú zásadu na ňu nemohol prihliadať. Aplikoval § 61k ods. 2 a 3 Exekučného poriadku, čo nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka ani v ústavnej sťažnosti netvrdila a nepreukázala dôvody na aplikáciu výnimky z tohto ustanovenia, teda žeby nemohla v uvedenej lehote dotknutú námietku uplatniť z objektívnych dôvodov bez svojho zavinenia. Navyše z už ňou priložených dokumentov vyplýva, že namietaná povinnosť oprávneného bola splnená zložením do notárskej úschovy. Odôvodnenie napadnutého uznesenia zodpovedá rozsahu, ktorý je potrebný vo vzťahu k námietke, na ktorú sa *ex lege* neprihliada. Ústavný súd preto nemá dôvod doň zasahovať.

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a označenými základnými právami sťažovateľky nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu